

OČIMA MISIÍ

TÉMA:

*Obláti
bratři*

A man in a blue uniform and apron is working with a blue rope near a well. He is holding the rope with both hands, and it is draped over a stone structure. The background shows a building with a window and a metal fence.

OMI
misionáři
obláti

Oblátský bratr Kamal Mendis, Srí Lanka.

Když se ohlížím zpět na svůj noviciát, který jsem v letech 1985–1986 prožil v německém Hünfeldu, vybavují se mi vedle novicmistra hlavně naši řeholní bratři, tedy ti, kdo jsou naplno zasvěcenými misionáři obláty, ale nejsou kněžími. S nimi jsme strávili dokonce víc času než s novicmistrem: při práci a při modlitbě, ale i při jídle a v časech každodenního odpočinku.

Udělalí a dodnes na mne dělají velký dojem, snad i proto, že jsem první část studia absolvoval už před noviciátem. U nich jsem zažil to, o čem se na fakultě mluvilo jen teoreticky: zemitá spiritualita. Jejich názory byly velmi zdravé a uvážené. Mohli jsme se s nimi bavit otevřeně o všem možném. Ačkoli většina z nich byla zhruba o 30 let starší než my, vnímal jsem jejich mladost ducha. Byli pro mne vzorem obláta: byli hlavní oporou komunitního života, byli blízcí lidem, jak hostům v našem domě, tak i v širokém okolí, a zároveň i muži modlitby. K této generaci patří i bratr Peter, kterého v tomto čísle představujeme. Bratři měli víc kontaktu s lidmi mimo klášter než většina kněží. V kuchyni a truhlářství se mladí kluci z města učili u bratří řemeslu. Bratři byli i ve „zkušeb-

ní komisi pro truhlářské učně“ či aktivní u Červeného kříže. Byli přáteli, vrbami i rádci pro mnohé lidi z okolí. Já sám jsem byl přidělen bratru Hermannovi jako pomocník v parku. Byl to chlap jako medvěd, i jeho ruce připomínaly pracky od medvěda, protože celý život pracoval v zemědělství na statku, který obláti dříve v blízkosti Hünfeldu měli,

„Naše kongregace shromažďuje v apoštolských komunitách kněze a bratry, kteří se Bohu zavazují řeholními sliby.“ (Konstituce 1)

aby uživili početnou komunitu. Naštěstí měl Hermann velmi dobrotivé srdce, protože facku bych od něho dostat nechtěl... A kolem prstu měl malý růženec o deseti kuličkách, který při práci neustále točil v modlitbě.

Ještě i dnes bývají bratři první v kapli, třeba i hodinu před společnou modlitbou, i když jsou většinou už hodně staří. Byli a dodnes jsou důležitou součástí oblátské komunity. Nejen že jsou v komunitě přítomní a nejsou tak rozlitaní jako bývají často obláti kněží, a tak

posilují společnou modlitbu a společný život, ale doplňovali a doplňují se s kněžími i v misijním poslání, nejen v nutných úkolech, ale hlavně v blízkosti lidem. Vůbec to není podřadné povolání, něco jako možnost pro ty, kteří „na studia nemají“... Vzpomínám s úsměvem na rtech na bratra Georga Köberleho, kterému bylo tehdy už hodně přes osmdesát: Přišel do Hünfeldu jako truhlář. Formátoři chtěli, aby studoval na kněze, on to však odmítl, chtěl zůstat bratrem. Svými inteligentními i rýpavými otázkami uváděl obláty kněze občas do úzkých, což ho očividně bavilo...

Být bratrem, to je prostě vlastní a zvláštní povolání, jak žít charisma sv. Evžena životem velké blízkosti k lidem, životem zakotveným v komunitě a v modlitbě. Mělo velký význam v minulosti, a to nejen z praktických důvodů. Bratr Kraut, velmi praktický člověk, o němž se dozvíte více z dalšího článku, byl ke stáru poslán do formačních domů, aby tam přispíval svou spiritualitou. Věříme, že tento způsob povolání má v naší kongregaci svou budoucnost, jak ostatně v naší provincii i jinde v oblátském světě ukazují naši současní mladší bratři.

Günther Ecklbauer, OMI

STÁLO TO VŠECHNO ZA TO!

Gerhard Kraut žil a pracoval ve Wetten u Kevelaeru v Německu v továrně a angažoval se ve spolku katolických dělníků. Nakonec se vyučil ševcem a ve věku 24 let vstoupil k oblátům jako bratr. Během svého noviciátu potkal v roce 1906 biskupa apoštolského vikariátu Mackenzie v Kanadě, obláta Gabriela Breynata, který ho nadchnul pro oblátské misie na pobřeží Severního ledového oceánu. Už na začátku následujícího roku se vylodil v Ottawě a odtud pokračoval 4600 km do svého nového působiště Fort Resolution u Velkého Otročího jezera, kam dorazil až v červnu 1907.

Bratr Kraut patřil k oněm misionářům, kteří zažili tzv. oblátskou „Ledovou misii“ na nejzazším kanadském severu, která byla založena už v roce 1903, ještě v příslovečné tvrdosti a počáteční primitivnosti. Už jen podnebí bylo velkou výzvou: nejvyšší teploty byly 21 °C v červnu, od října do dubna byly pod nulou, v lednu padaly pod -30 °C. Bratr Kraut domů napsal: „V zimě zde umírá veškeré nadšení a romantika!“ Obláti se kromě malé skupiny evropských osadníků a obchodníků věnovali především původnímu obyvatelstvu, tedy indiánským kmenům.

Život bratra Krauta byl pestrý: pracoval jako strojuvůdce a topič, řemeslník, provozovatel voru a pily, výrobce saní a řidič psích spřežení, rybář a kuchař.

V letech 1930–1952 působil většinou v misijní stanici Aklavik v blízkosti polárního kruhu na kanálu Peer, který spojuje řeku Mackenzie se Severním ledovým oceánem. Protože Aklavik měl sloužit jako zásobovací základna, koupila se pro přepravu potravin, zboží, stavebního materiálu a pošty nákladní loď s kapacitou 40 tun. Kapitánem tohoto 15 metrů dlouhého parníku, který na moři v ledových krách často uvízl i několik týdnů, byl samozřejmě Gerhard Kraut.

Ve věku 73 let šel do důchodu a představení, kteří si ho cenili jako řeholníka, ho poslali do formačních domů, nejdříve do noviciátu a pak do scholastikátu. Už jen jeho příklad a životní heslo „Immer heiter – Gott hilft weiter“ (Vždy radostný – Bůh pomůže jít dál) tu pro formaci byly zcela dostačující. V tomto formačním domě 19. 3. 1968 také zemřel. Když vypravoval mladým oblátům o svém působení v severozápadní Kanadě, vždy opakoval: „Stálo to všechno za to!“

Podle článku Thomase Klosterkampa, OMI zpracoval Günther Ecklbauer, OMI

„V odpovědnosti za dílo evangelizace se obláti, kněží a bratři, vzájemně doplňují... Obláti bratři mají účast na jediném Kristově kněžství. Jsou povoláni k tomu, aby způsobem sobě vlastním spolupracovali na usmíření všeho v něm (srv. Kol 1,20). Svým řeholním zasvěcením vydávají svědectví o životě zcela prodchnutém duchem evangelia. Bratři se účastní misijního díla budování církve na všech místech, ale zvláště tam, kde je Boží slovo hlásáno poprvé. Jsou vysláni církví, aby svou evangelizační službu konali skrze svou technickou, odbornou a pastorační činnost.“ (Konstituce 7)

PŘIJEĎ, A UVIDÍŠ!

Rozhovor s bratrem Manfredem Rümmelem, OMI působícím v naší Středoevropské provincii

Jak jsi se stal oblátem?

Na jihu Schwarzwald (Černý les), odkud pocházím a kde jsem se 1. září 1963 narodil jako nejmladší z pěti synů, jsem po mnoho let ministroval v domácí farnosti Nanebevzetí Panny Marie. Ve věku pěti nebo šesti let jsem se svým druhým nejstarším bratrem a oblátem otcem Schellmannem, OMI vyrazil na výpravu. Protože pro mě jako malého bylo putování dlouhé a náročné, chvíli mě nesl bratr a na cestě nazpátek zase otec Schellmann. Otec do mé domácí farnosti přijížděl každý rok na Velikonoce, Letnice, Vánoce i o letních prázdninách jako záskok za našeho faráře. Po dokončení základní školy jsem si kladl otázku: co dál? Nějakou dobu jsem strávil u svého faráře z dětství a pomáhal domovníkovi a v kuchyni v našem sanatoriu pro děti. Otci, který mě nosil a který k nám stále jezdil, jsem napsal, jestli by obláti nemohli být něco pro mě. Odepsal: Přijed', a uvidíš! Tak jsem se ocitl u něj v Mnichově, další bratr mě vzal do Hünfeldu, také do tehdejšího oblátského kláštera v Engelportu... a tak jsem se dostal k oblátům.

Proč jsi se stal bratrem?

Po ukončení základní školy jsme přemýšleli, co bych mohl dělat. Maturita a studium teologie moc nepřicházely v úvahu, a protože jsou u oblátů možná dvě povolání, kněz a bratr, stal jsem se bratrem. Po 14 měsících jsem přišel z Engelportu do Hünfeldu a tam jsme se dohodli, že se po postulátu a noviciátu vyučím kuchařem v klášteře Mariengarden v Burlo.

Jak vypadalo tvoje vzdělávání a formace?

Nějakou dobu jsme s dalšími řády (misionáři z Marianhillu, palotíny, klaretíny) trávili tzv. juniorát (čas během časných

slibů) společně: jeden až dva týdny v roce v tehdejší jihoněmecké provincii palotínů ve Friedbergu u Aušpurku. Bylo to vždy skvělé období strávené ve společnosti dalších bratří z jiných řádů. V pozdějších letech jsem stále častěji jezdil na exercicie a rozhovory do benediktinského opatství Maria Laach. Od té doby až do dneška k tomu přibyl oblátský „Brüderwerkwoche“ (Týden bratrských děl), kdy se každoročně na jeden týden od pondělí do pátku sejdeme nad určitým tématem.

Jak žiješ oblátské charizma? Co je tvoje práce a služba a co pro tebe znamená být bratrem?

Tyto dvě otázky patří tak nějak k sobě. Jak už bylo řečeno, vyučil jsem se kuchařem a z toho vyplynulo, že jsem v Maria Engelport pracoval 23 let pro hosty, ať už to bylo v jídelně, u mytí nádobí nebo na vrátnici, později jsem totéž dělal v Mohuči. V Maria Taferl (druhém největším rakouském poutním místě), kde jsem později působil, byl samozřejmě kontakt s lidmi ještě větší, což mě těšilo. Stálý kontakt s poutníky a turisty mi dělal dobře, ať už jako pomocnému kostelníkovi, při službě v chrámové klenotnici nebo jako průvodci v bazilice. Při starosti o poutní letáky nebo při večerním zalévání květin okolo baziliky stále přicházeli lidé, kterým jsem byl k dispozici. Být bratrem pro mě znamená být oblátem a vykonávat svou službu jako bratr na svém místě, ve spolupráci s obláty kněžími, aby se oni zase mohli věnovat doprovázení lidí, a abychom se tak doplňovali.

*„Najdeme nějaký univerzální model bratra? Určitě ne. A podstatné rozdíly v pojetí života bratří mezi provinciemi nebo zeměmi? – Ano i ne, dalo by se říci. Najdou se velké rozdíly v závislosti na době, protože potřeby budou vždy jiné: například udržovat v chodu farmu, starat se o počítače či být zodpovědný za katechezi...“
(Fernand Jetté, OMI: Apoštolský muž)*

POSÍLÁME VDĚČNÉ POZDRAVY

Karel Mec, OMI

„Blaženější je dávat než dostávat,“ říká sv. Pavel ve Skutcích apoštolů. Jak moc asi musí být šťastní naši podporovatelé a dárci, když i my v Zimbabwe, kdo od nich tolik dostáváme, jsme opravdu hodně šťastní? Cítíme velikou vděčnost, a tak se s vámi chceme zase jednou na pár řádkách o naše radosti a starosti podělit.

V misi Maraire jsme díky darům z Česka a Německa vybavili kuchyň linkou a skříněmi, takže už se dá plně používat jako kuchyň. Naše hospodyňka je z ní nadšená a i já sám ji rád využívám např. na pečení sušenek nebo buchet. Z finančních darů jsme také splatili dluhy za nový diesellový agregát, který jsme museli koupit na konci minulého roku, a za opravy dvou starých, které se však, jak se později ukázalo, zrovna nevyplatily. Jinak se finančně držíme těsně nad hla-

vního setkání mládeže z celé misie, navštěvujeme staré a nemocné, často ve velmi odlehlých koutech. Přečkali jsme období dešťů, které bylo nejmokřejší za posledních dvacet let. S naším velkým terénním autem jsme několikrát zapadli do bahna, ale s pomocí mnoha rukou, kamenů a heveru se z bahna zase pokaždé dostali. Bohu díky se nám zatím vyhýbá koronavirus.

Co nás v Maraire čeká v brzké době? Chtěli bychom pokračovat v rozvoji infrastruktury misie, zejména zdokonalit systém čerpání vody tak, aby pumpa ve vrtu byla poháněna solární energií, pokud možno ze současných panelů. Dále budeme potřebovat pomoci s vybavením farní kanceláře, jde zejména o nábytek. V jednom loňském grantovém řízení se na nás bohužel nedostalo. O pomoc s těmi projekty bychom

Dalším projektem v misi byla výbava kuchyně s linkou a policemi. Materiál i práce správně po africku... Výsledek je na jedné straně prostý, na straně druhé si lidé tady na venkově o takové kuchyni mohou nechat jen zdát. Všem dárcům Oblátského (Mariánského) misijního díla veliké díky!

VS 560

dinou nuly; dolů nás stále táhne veliká spotřeba nafty a její rostoucí cena. V St. Luke, jiné oblátské misi na druhém konci Zimbabwe, mají otcové ve farním domě elektřinu konečně zase každý den. Část darů od dárců z Česka i Německa šla právě k nim na systém solární elektřiny. I oni posílají dárcům vděčné pozdravy.

V Maraire zatím pěstujeme sladké brambory a různé další tradiční plodiny. Poctivě zaléváme, neboť období dešťů už dávno skončilo. Mě byste viděli zalévat hlavně vodní melouny, česnek, mrkev (spíše netradiční plodiny) a ovocné stromky. Charles zase zalévá hlavně okrasné keře a květiny, kterých už vysázel velikou spoustu. Misie se tak začíná rýsovat na pozadí divokého buše. Práce na zahradě je naším odpočinkem, protože jinak opravdu makáme v pastoraci a v managementu nové misie. Přežili jsme náročné Velikonoce se křty dvaceti dospělých a starších dětí, měli radost z vydařeného

vás zase rádi požádali. Potravinovou pomoc pro chudé jsme teď v poslední době dostali z jiných zdrojů, tak jsme za ni vděční, ale za nějaký čas vás o ni zase možná požádáme.

Co nás však čeká ve velmi brzké době, je slavnostní otevření misie Maraire. Dosud se to odkládalo kvůli pandemii. Teď nám biskup konečně oznámil datum: 5. června. Takže makáme ještě víc, organizujeme přípravné práce, zkrášlujeme exteriéry i interiéry a děsíme se, jak to všechno zvládneme. Naše chudá farnost bez struktur musí připravit v buši slavnost pro cca 200 „VIP hostů“ a několik dalších stovek „obyčejných lidí“ ze širokého okolí. Pro naše farníky je to celkem drsná finanční ždímačka. Mě to děsí, ale farníci se na to přesto těší. A já věřím, že si tu jedinečnou událost užijí a že přispěje k rozvoji Boží misie v Maraire.

VÝSTAVBA DOMŮ V PÁKISTÁNU ZAČALA

Günther Ecklbauer, OMI

Na podzim roku 2020 se mnozí z nás zapojili do pomoci chudým křesťanským rodinám v oblasti Derekabad, které v důsledku silných monzunových dešťů přišly během několika dnů o střechu nad hlavou.

Celkový počet domů a rodin dosahoval čísla 300. Naším cílem bylo pomoci s výstavbou alespoň 10 domů, protože náklady na pevnější domy z pálených cihel jsou poměrně vysoké. Pro 8–9 člennou rodinu stojí stavba solidního domku 50 tisíc korun. Místní misionáři obléti se pro tento riskantní krok rozhodli, protože ze všech úvah to bude jediné trvalejší řešení situace křesťanských rodin v této oblasti.

Díky vaší pomoci jsme do pákistánského Derekabadu mohli opravdu odeslat pomoc na stavbu 10 domků. Díky pomoci i z různých dalších míst se doposud podařilo celkem postavit 17 domů, 13 je v procesu výstavby a reálný je výhled na dalších 20.

Velké díky všem, kdo pomohli! Vaše pomoc nám ukazuje, že společně můžeme věci měnit! Zároveň prosíme o pokračování pomoci, zatím má totiž naději na střechu nad hlavou pouze 50 rodin. Za misionáři denně přicházejí další rodiny v nouzi s prosbou o pomoc...

Prosíme vás o pomoc s výstavbou dalších 10 domků, což představuje částku téměř 500 000 Kč. Znovu vám děkujeme za vaši lásku a starost o Pákistán!

VS 410

NEJVĚTŠÍM PROBLÉMEM KŘEŠŤANŮ V PÁKISTÁNU JE CHUDOBA A SOCIÁLNÍ NEJISTOTA

Celosvětová pandemie nemoci Covid-19 zamávala s mnohými našimi jistotami. Jednalo se o útok na mnoha frontách, kromě nemoci samotné se jednalo o neblahé následky v důsledku vládních opatření proti jejímu šíření. Ničivé lockdowny poškodily násobně více lidí, často jim vzaly existenční jistotu a sociální kontakty. Navíc ne každá země dokázala svým obyvatelům ztrátu výdělku účinně nahradit. Těžké chvíle zažívala také misijní komunita bratří oblátů v Pákistánu. Otec Khan Paulus se rozhovořil o tamních podmínkách, které pro křesťany nebyly jednoduché ani před nemocí.

Přiblížíte situaci křesťanů v Pákistánu?

Pákistán je v drtivé většině muslimská země, ale křesťané a hinduisté tvoří největší menšinové skupiny, přičemž každá z nich představuje asi 1,6% populace. To však v páté nejlidnatější zemi na světě, která má zhruba 220 milionů obyvatel neznamená v celkovém úhrnu zrovna malý počet. Velké křesťanské komunity se nachází v jižní metropoli Karáči, stejně jako ve městech Lahore a Faisalabad. Křesťané obecně v Pákistánu patří do nižších vrstev společnosti. Většina lidí pracuje v komunálních službách, ve stavebnictví, často v cihelnách a někteří dokonce jako služebnictvo v bohatších rodinách.

Ačkoli v zemi oficiálně existuje svoboda vyznání, křesťané se kvůli své víře potýkají s mnoha obtížemi. Jedním z hlavních problémů, kterým dnes lidé čelí, jsou únosy mladých, často nezletilých dívek. Po únosu jsou násilně donuceny konvertovat k islámu a vdát se za mnohem starší muže. Většina případů zůstává bez povšimnutí. Nevyřešené zůstávají i ty, které vynesly na povrch sociální média a některé nevládní organizace. Kvůli bezmoci obětí a malému vlivu jejich rodin se jen malá část případů dočká spravedlnosti.

Zlepšila se o něco jejich bezpečnostní situace oproti minulosti?

Bezpečnost křesťanů zůstává velkým problémem. Možná nako se něco zlepšilo, ale v praxi se místo zvyšováním bezpečnosti stáváme svědky spíše opačného trendu, zvláště u chudých křesťanských rodin. O únosech a vynucených sňatcích jsem už mluvil. V Pákistánu dále platí zákon o rouhání, který představuje pro křesťany velkou hrozbou. Tento zákon je většinou zneužíván. Používá se často k vypořádávání osobních sporů a v nemálo případech k získání půdy, kterou vlastní křesťané. S náboženstvím to nemá často nic společného, ale z rouhání své sousedy obviníte velmi snadno a oni mají jen malý prostor se bránit. Křesťané tak žijí v dlouhodobě neuspokojivých podmínkách.

Jaká jsou u vás vládní opatření proti nemoci Covid-19?

Onemocnění nazvané Covid-19 vyvolává ve společnosti paniku z mnoha důvodů. Jedná se o nový virus, což znamená,

že se s ním naše imunita nesetkala, a proto má u mnoha lidí nemoc těžký průběh. Postupně sice získáváme vakcíny, ale rozhodně ne dostatečně rychle. Na začátku jara měl Pákistán zhruba 13 tisíc zemřelých a půl milionu aktivních případů nemoci. Zároveň vidíme, jak se v sousední Indii průběh epidemie výrazně zhoršuje a bojíme se, že to přijde i k nám. Vláda dává vakcíny lékařskému a zdravotnickému personálu, případně bezpečnostním složkám ve státní službě. Původní plán poskytnout balíčky vakcín velmi chudým rodinám rychle ztroskotal. Kromě samotné nemoci musí společnost čelit extrémní existenční nejistotě. Řada pracovních příležitostí díky opatřením proti šíření nemoci zanikla. Doporučení k dodržování alespoň základních hygienických pravidel se v podstatě mívá účinkem. Roušky a dezinfekce se užívají pouze ve státních úřadech a školách.

Dostává se k vám pomoc ze zahraničí?

Na zahraniční pomoci jsme hodně závislí. Jako náboženský institut, obláti Panny Marie Neposkvrněné, se snažíme oslovovat různé dárcy a získávat finanční podporu. Prostředky jsme rozdělili mezi chudé křesťanské rodiny především ve formě potravin. Doposud jsme pomohli téměř patnácti tisícům rodinám. Proto bych rád poděkoval všem dobrým lidem z Evropy, Kanady, USA a Austrálie.

Připravil Luděk Bárta

Se svolením převzato z Misijního zpravodaje 29/2021

BRATR PETER BUCHKREMER

TVÁ OBLÁTSKÁ RODINA

Bratr Peter Buchkremer (*11. 3. 1932 v Scherfhausen) složil své první sliby 15. srpna 1953. Po celý svůj oblátský život patřil ke komunitě v Bonifatiusklosteru. Tam pracoval jako pekař, stavěl pečovatelskou stanici a nejrůznějšími jinými způsoby se podílel na životě tamější komunity. Ještě dnes dělá spolubratřím a hostům radost upečenými dobrotami z klášterní pekárny. Za své motto ke slibům si tehdy vybral výrok připisovaný sv. Ignáci: „Pane, nauč mě ti sloužit, jak si to zasloužím. Dávat, aniž bych počítal, bojovat a neohlížet se na rány, pracovat bez odpočinku, obětovat se, aniž bych očekával odměnu. Pouhé radostné vědomí, že jsem splnil tvou svatou vůli, mi stačí.“

Dokonči prosím následující věty:

Oblátem jsem proto, že jsem se narodil ve stínu oblátského kláštera (Nikolauskloster). Jeden ze strýčků byl oblátským bratrem.

Mou nejzajímavější zkušeností coby obláta bylo založení nové pečovatelské stanice v roce 1983 pro naše staré a nemocné spolubratry.

Člena oblátské rodiny poznám podle následujících vlastností: radost ze společenství a společného života; pozitivní myšlení a jednání.

Následující téma bychom neměli ztratit ze zřetele: Je mi 89 let, takže se držím Kazatele: „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas“ (Kaz 3,1).

„Poslušnost a láska sjednocuje všechny obláty, kněze i bratry.“ (Konstituce 38)

Ve své komunitě jsem se naučil vždy orientovat podle aktuální situace, přijímat ji, stejně jako svůj život a svůj úkol.

Obzvláště mě těší, když jsem ve společenství oblátů. Tam se cítím nejlépe.

Nejraději jím: máme dobrou kuchyni, proto jím všechno, co přijde na stůl a co si jako diabetik můžu dovolit.

Tuto knihu by měl každý znát: Následování Krista od Tomáše Kempenského

Volný den rád trávím na kole – na vinici u Molzbachu, v Rhön a okolí nebo u nás v parku.

V poslední době jsem se opravdu vlastně vůbec nerozzlobil. Je to škoda času.

NÉST OVOCE

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“ Jan 15,1-8

Nést ovoce. Jak moc radosti a štěstí se skrývá v tom, když člověk může nést ovoce. A kolik smutku je, když se naopak člověk cítí neužitečný, zbytečný.

Na mém milovaném Velehradě, když jsem ještě byl jedním ze studentů, chodíval jsem na intru vždycky v úterky a čtvrtky večer na modlitební setkání. Scházeli jsme se, kdo chtěl, na takovém odpočívadle, místnosti s gauči, křesly a mnoha podsedáky k sezení na zemi. Náplň setkání byla různá, někdy čtení z Písma, někdy zamýšlení z knížky, jindy zamýšlení z Duha, ale téměř vždy kytara a zpěv. Tyto modlitby většinou vedl náš velehradský otec Radim spolu s naší paní vychovatelkou Martou.

Občas se stalo, že třeba nečekaně ani jeden z nich nemohl, takže nepřišli, a my jsme tam zůstali sami a před námi večerní chvilka setkání čekající na její využití. V těchto chvílích jsem se vždycky zamyslel, co bychom tak mohli dělat, o čem bych třeba mohl mluvit, poprosil jsem Ducha svatého, aby mi přinesl inspiraci a aby byl s námi, a jal jsem se setkání nějak provést. Měl jsem tyto chvíle moc rád, protože z toho vzešly takové speciální a vzácné okamžiky, a kolikrát jsem se sám divil, co jsem vyplodil. Věděl jsem, že to nemám jenom ze sebe a že bych to sám nezvládl, že bych si takové myšlenky nedokázal na povel sám přivodit. S velkou radostí v srdci na to vzpomínám, že mám tento dar a že jsem tak mohl něco dobrého přinést.

Ještě více se mi líbilo, když jsem po čase zjistil, že tento dar není pro mě, ale pro společenství. V různých jiných chvílích, když jsem myslel, že třeba zazáří nějakým moudrem nebo že zrovna vymyslím nějakou skvělou a hlubokou myšlenku, zůstal jsem úplně dutý. A nic. Prostě nic. Byl jsem z toho trochu zklamaný. Takhle jsem se cítil prázdný a vyschlý, neužitečný. Ono to prostě funguje vždycky jen ve společenství, když jsou tam ti ostatní konkrétní lidé se svými jedinečnými životy, a když toužím po tom je obohatit.

Tuto zkušenost mi připomněla slova dnešního evangelia. Ke každému obdarování, které mohu přinést, musím zůstat v Bohu, protože jinak přinesu mnohem méně, než bych mohl. Jen prázdnou krabici. On do těchto krabic vkládá ty dárečky pro ostatní. Někdy dokonce ani nemůžu sám vidět, co je jejich obsahem, protože na mně je jen tento balík doručit. A je to radost být doručovatelem. Nést ovoce.

František Pchálék

Evangelium live

je projekt, v němž různí dotazovaní mluví o tom, jak se jich konkrétně v životě evangelium dotklo. Tedy evangelium naživo. Tento příběh a další zastavení s evangeliem ve všedním životě najdete na webu media.oblati.cz a na instagramu jako [Evangelium.live](https://www.instagram.com/Evangelium.live).

Věděli jste, že...

Naši studenti ve formaci v Římě

Scholastici Marijo Tući, Pavel Pec, Michael Klee a Oto Medvec byli připuštěni k obnově svých časných slibů. Marijo zůstane ve Vermicinu a bude pokračovat ve studiích. Ostatní tři spolubratři započnou plánovanou roční stáž. Pavel bude sbírat pastorační zkušenosti v italském Palermu, Michael v Německu a Oto se odebere do Argentiny. Pokud by kvůli koronaviru nebylo možné do Jižní Ameriky vycestovat, bude pro Otu alternativou některá z italských komunit. Naše scholastiky svěřujeme i do vašich modliteb. Přejeme jim, aby se pastorační rok stal utvrzením o správnosti jejich cesty ve službě hlásání evangelia a službě opuštěným.

Čtyři měsíce od první rány kladivem

Od první rány kladivem uběhlo už pár měsíců. Od té doby je fara v Dolní Bělé velkým staveništěm. Do konce června

by měla být hotová první fáze renovačních prací a my už s napětím očekáváme, co bude dál. Někdy během léta by mělo dojít k přesunu plzeňské komunity laiků na tuto faru, která by měla začít fungovat jako prorocké místo společného života a práce oblátské rodiny. Alespoň v to doufáme. Bude to ale jistě vyžadovat ještě hodně času a naší spolupráce s Duchem svatým. Momentálně se soustředíme na faru jako místo k životu komunity. Jelikož je fara kulturní památka, nemůžeme si dovolit velké zásahy, a proto se většina prací soustředí na energetickou úsporu a vytápění, obnovu starého elektrického vedení v budoucím prostoru života komunity a díky jednoduchému přepažení jedné velké místnosti i na vznik několika pokojů, díky kterým se komunita může i rozrůst. To je také v současnosti naše největší přání a starost. Pokud nám to finanční situace dovolí,

chtěli bychom v další fázi pokračovat drobnými úpravami přízemí, které má sloužit jako zázemí pro skupinové farní a oblátské akce. Zároveň by se přízemí mělo jaksi přirozeně prodloužit do prostoru zahrady, která je opravdu rozlehlá. Myšlenka je propojit vnitřní prostory s vnějšími tak, aby umožňovaly setkávání lidí. Možnosti fary jsou v tomto směru omezené, a proto bychom si moc přáli, aby na zahradě vznikl i nějaký větší prostor setkávání, který by využívala oblátská rodina, farnost i široká veřejnost. Rozhodně by se tak nejednalo jen o místo pro věřící. Chceme nadchnout a sdružovat různé lidi, a proto by veškeré dění v tomto centru nebylo zastřešováno farností ani oblátou, ale spolkem jménem Mazenod, který za tímto účelem vznikne. Jeho součástí budou členové oblátské rodiny, farníci, veřejnost nebo i zástupci okolních obcí... kdokoliv, kdo v tom uvidí smysl. Cesta je to ještě dlouhá, ale chceme už teď poděkovat za každé slovo a gesto podpory, které se nám dostává. Bylo jich už opravdu mnoho. o. Petr Dombek, OMI

Misionáři obláti na facebooku

Děni v oblátské rodině můžete sledovat také na facebookovém profilu Misionáři obláti. Vedle novinek a zpráv o zajímavých událostech tady najdete také inspirace k duchovnímu životu a nahlédnutí do spirituality našeho společenství. Nově například úryvky z dopisů zakladatele oblátů jeho blízkým, mapující různá období, radosti i těžkosti jeho života pod názvem Na cestě s Evženem de Mazenod. Aby nás opravdu doprovázely i na naší cestě, najdete je zde pravidelně každé úterý a pátek.

Zajímavá kniha o zajímavém oblátovi

Franz Bänsch, OMI: ve jménu usmíření 8. dubna uplynulo 60 let od úmrtí našeho spolubratra, německého misionáře obláta, Franze Bänsche, OMI. Pro mnohé z nás jde vlastně o nově objevenou postavu velmi zajímavého a odvážného spolubratra, který se už dávno před vznikem naší Středoevropské oblátské provincie sestávající z Česka, Německa a Rakouska skrze svou službu v tomto našem společném prostoru pohyboval, ale především se v těžkých dobách nacistického režimu zasazoval o usmíření mezi Němci, Čechy a Poláky, když jako vězeňský kaplan v Drážďanech doprová-

zel na smrt politické vězně z těchto zemí a snažil se o jejich osudu informovat i jejich rodiny. Ve službě usmíření pak pracoval i po válce. Nyní vychází v češtině jeho krátký životopis, k dispozici je také stručný leták o jeho činnosti a životě a také modlitba. O všechno je možné si napsat na adresu vlastimil@oblaci.cz

Obláti a Kongregace pro evangelizaci národů

Ještě i dnes hrají obláti významnou úlohu v mnoha nejobtížnějších misiích na celém světě. V církvi nás dobře znají a váží si nás pro naši dostupnost. Ačkoliv si rádi děláme legraci z toho, že jsme specialisty na ztěžování misií, pravdou zůstává, že obláti pracují s velikým nasazením na mnoha místech té nejtěžší misie v mnoha oblastech světa. Církev s námi počítá, jak zdůraznil papež František u příležitosti poslední generální kapituly.

Spolu s naší pověstí misionářů, kteří pracují s chudými a těmi nejpouštěnějšími, představuje fakt, že jsme povoláni, abychom úzce spolupracovali s Kongregací pro evangelizaci národů (C.E.P.), velké znamení našeho uznání coby misionářského společenství v církvi. Tato vatikánská kongregace má za cíl „...po celém světě vést a koordinovat vlastní dílo šíření evangelia stejně jako misijní spolupráci...“

V současnosti tato kongregace sestává z 35 kardinálů, 5 arcibiskupů, 2 biskupů, 4 ředitelů národních papežských děl a 3 generálních představených. Těmito třemi generálními představenými jsou jezuita o. Arturo Sosa, generální ministr františkánů, o. Michael Perry a náš generální představený o. Louis Lougen.

Ve velké úctě je v Kongregaci pro evangelizaci národů stále ještě ucho-

vávána vzpomínka na našeho bývalého generálního představeného, arcibiskupa Marcella Zaga, kterého papež Jan Pavel II. jmenoval sekretářem C.E.P. a který se v církvi těšil velkého uznání pro svou činnost ve prospěch evangelizace a misie vůbec, obzvláště pak pro svou angažovanost v oblasti mezináboženského dialogu.

O. Ryzsard Szmydki, OMI, který působil jako generální asistent pro misii a také jako polský provinciál, je v současnosti podsekretářem C.E.P., a je tak čtvrtou osobou v organizační struktuře Kongregace pro evangelizaci národů.

O. Tadeusz Nowak, OMI, bývalý provinciál kanadské provincie Assumption, je v současnosti generálním sekretářem Papežského misijního díla šíření víry. Na Papežské univerzitě Urbaniana, která je podřízena C.E.P., pracuje jako knihovník Papežské misijní knihovny další oblát, o. Alphonse P. Rakotondravelo, OMI, bývalý superior oblátského scholastikátu na Madagaskaru.

Obvykle si obláti, kteří pracují ve svých místních misích po celém světě, nejsou vědomi, jak velké vážnosti se naše kongregace v církvi těší. Nemáme příliš rádi samochválu, ale tu a tam je

dobré si všechno připomenout a děkovat Bohu za to, co obláti pro církev na celém světě dělají. Duch ochotné připravenosti, který je zakotvený v našem slibu poslušnosti, a dědictví svatého Evžena, podle kterého nesmíme pro šíření Spasitelova království nic opomenout, vedou i nadále obláty k tomu, aby byli i dnes připraveni jít do těch nejtěžších misí. Ať už obláti pracují na různých periferiích světa nebo v Kongregaci pro evangelizaci národů v Římě, odvádějí dobrou práci. Církev s námi počítá!

Harry Winter OMI

SPOJENI V MODLITBĚ ZA BUDOUCNOST OBLÁTSKÉ RODINY

Každého 21. dne v měsíci se (na připomínku narození našeho zakladatele pro věčný život) propojujeme na různých místech a v různých časech (podle časových pásem více než 70 zemí světa, kde jako obláti a asociovaní působíme), abychom se společně modlili za nová oblátská povolání. V měsíci květnu se pak ještě po celém světě mezi slavností sv. Evžena de Mazenod, OMI a svátkem misionáře obláta bl. Josefa Gérarda modlíme na tento úmysl tzv. nepřetržitý růženec. Jako přátele Oblátského misijního díla vás do tohoto společenství modlitby, která může mít libovolnou podobu, také zveme.

21. den v měsíci

Otče svatý,
přicházíme k tobě,
protože nás Ježíš žádá,
abychom prosili o dělníky na tvou zeň.
Proto nám, prosíme, sesílej i dnes
mladé muže zapálené láskou k Ježíši,
kteří by svůj život chtěli jako oblaci
darovat tobě,
kteří by chtěli být blízko nejhudším
a nejpouštěnějším
a hlásat jim evangelium.
Dej, ať planou týmž ohněm, který jsi
zažehl v srdci svatého Evžena;
dej, ať se stanou součástí jeho rodiny
a spolu se všemi obláty
pokračují v díle vykoupení.
Panno Maria Neposkrvněná,
tys byla první,
kdo světu daroval Ježíše;
buď s námi i teď, když se modlíme
Amen.

**Modlete se spolu s námi
za oblátská povolání!**

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné (OMI)

Jsme misijním řeholním společenstvím kněží a bratří s velkým důrazem na komunitní rozměr života. Naší cestou je stávat se blízkými lidem, především těm, kteří se ocitli na různých periferiích církve i společnosti, a rozmanitými způsoby jim hlásat radostnou zvěst o Boží lásce. Tuto svou misii (poslání) usku-

tečňujeme v mezinárodních apoštolských komunitách, v úzké spolupráci s laiky, kteří jsou našimi partnery v evangelizaci, v blízkosti k chudým a opuštěným a jako misii respektující rozdílnost kultur a obdarování každého člověka a vyznačující se důvěrou ve spolupráci mladých a v jejich přínos církvi.

Kontakty

Oblátské misijní dílo

Staroklokotská 1
CZ-390 03 Tábor
tel. 00420 603 224 665
mmd@oblati.cz

Dárcovský účet pro naše projekty a jejich variabilní symboly:

Číslo účtu: 244 816 241/0300
Pákistán (VS 410) | Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600) | Adopce Haiti (VS 311)
Členství v OMD (VS 100)

Mše sv. sloužené v misiích na úmysl dárce:
VS 900 – dar na mši svatou
VS 909 – mešní nověna

Komunita OMI Plasy

Žebnická 559
CZ-331 01 Plasy
P. Vlastimil Kadlec, OMI
tel. 00420 733 755 901
vlastimil@oblati.cz

Komunita OMI Tábor-Klokoty

Staroklokotská 43
CZ-390 03 Tábor
P. Jiří Můčka, OMI
tel. 00420 731 402 862
jiri@oblati.cz

www.oblati.cz | media.oblati.cz | povolani.oblati.cz | Facebook

Příspěvky na náš život a misii v ČR
název účtu: Středoevropská provincie OMI
banka: Poštovní spořitelna
číslo účtu: 239472296/0300

Foto: Archiv OMI, Salome Mecová a Pixabay.com

Zpravodaj Očima misii vychází čtvrtletně.